

ਸਿਵਲ ਅਪੀਲੀ ਪੱਖ।

ਕਪੂਰ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜੇ.

ਗੋਪੀ ਰਾਮ, - ਅਪੀਲਕਰਤਾ

ਬਨਾਮ

ਲੋਕ ਰਾਮ, ਉਰਫ਼ ਲੋਕ ਨਾਥ—ਜਵਾਬਦਾਰ।

1952 ਦੀ ਨਿਯਮਤ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ ਨੰ. 95

ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ—ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਸ਼ਿਕਾਇਤ—ਇੱਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਅਤੇ ਖਤਰਨਾਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਵਿੱਚ ਦੇਸ਼—ਕੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਟਿਕਾਊ—ਨਿਯਮ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ—ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼, ਵਾਲੀਅਮ V, ਚੈਪਟਰ 6-ਸੀ—ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੀ ਮੁਢਲੀ ਪੁੱਛਗਿੱਛ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮਰੱਥ ਹੈ।

ਜੀ.ਆਰ. ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ ਪੋਰ, ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਲੀਡਰ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 13 ਅਤੇ 14 ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਜਾਂਚ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਨੂੰ ਛੂਠਾ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਜੀ.ਆਰ. ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਹਰਜਾਨੇ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਲਿਆਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਬਦਨੀਤੀ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਦੇਸ਼ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸਨ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਿਆਨ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਵਾਲੇ ਸਨ ਅਤੇ ਸੱਚੇ ਸਨ। ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਦੇਸ਼ ਛੂਠੇ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸਨ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਦੇ ਦਾਅਵੇ ਨੂੰ ਕਾਇਮ ਰੱਖਣ ਲਈ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਚਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਿ ਮੌਕਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਕਰਤੱਵ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲੇ ਲਈ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਕਰਤੱਵ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਸੰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ

ਦਾ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਜਾਂ ਹਿੱਤ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਮੁੱਢਲੀ ਜਾਂਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਅਧਿਆਇ 6-ਸੀ, ਵਾਲੀਅਮ V, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਕੋਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ਼੍ਰੀ ਓਮ ਨਾਥ ਵੇਹਰਾ, ਸਬ-ਜੱਜ, ਚੌਥੀ ਸ਼੍ਰੇਣੀ, ਜ਼ੀਰਾ, ਮਿਤੀ 23 ਫਰਵਰੀ, 1951 ਨੂੰ ਸੋਧਦੇ ਹੋਏ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਰਚਰਨ ਸਿੰਘ, ਵਧੀਕ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ, ਮਿਤੀ 25 ਅਕਤੂਬਰ, 1951 ਦੇ ਫ਼ਰਮਾਨ ਤੋਂ ਦੂਜੀ ਅਪੀਲ (ਮੁਦਈ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ) ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਨੁਪਾਤਕ ਲਾਗਤਾਂ ਦੇ ਨਾਲ 500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ) ਮੁਦਈ ਨੂੰ 1,000 ਰੁਪਏ ਲਈ ਪੂਰੇ ਖਰਚੇ ਦੇ ਨਾਲ ਕ੍ਰਾਸ-ਇਤਰਾਜ਼ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਫ਼ਰਮਾਨ ਦੇਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ।

ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਲਈ ਐਮ.ਆਰ. ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਐਸ.ਸੀ. ਮਿੱਤਲ।

ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ ਡੀ.ਐਨ. ਅਗਰਵਾਲ ਅਤੇ ਆਰ.ਐਨ. ਅਗਰਵਾਲ।

ਐਸ ਐਮ ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਰਾਜ ਲਈ।

ਆਰ.ਪੀ. ਖੋਸਲਾ, ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਲਈ।

ਕਪੂਰ, ਜੇ.-ਮੁਦਾਇਕ ਗੋਪੀ ਰਾਮ ਨੇ ਇਹ ਅਪੀਲ ਐਡੀਸ਼ਨਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਰਜਾਨੇ ਵਜੋਂ 500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਬਜਾਏ 1,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗੋਪੀ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸ਼ਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਲੋਕ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ 17 ਦਸੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਸੋਧੇ ਹੋਏ ਮੁਦਈ ਸਾਬਕਾ ਡੀ. 1 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਅਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸੋਧ ਕੀ ਸੀ। 19 ਮਈ, 1947 ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਗੋਪੀ ਰਾਮ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਜੋ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਰਕੇ ਬਿਨਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਇੱਕ ਸੋਧਿਆ ਮੁਦਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਦੀ ਅਤੇ ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 13 ਅਤੇ 14 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। 14 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਬਿਆਨ

'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਗਾਹਕ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 2 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁੱਠਾ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਹੁਕਮ ਚੰਦ ਅਤੇ ਹੋਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਗੋਪੀ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆਂਦੇ ਗਏ ਇੱਕ ਪ੍ਰੀ-ਐਪਸਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਲੋਕ ਰਾਮ ਦੁਆਰਾ 17 ਦਸੰਬਰ, 1946 ਨੂੰ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਮੁਦਈ ਸਾਬਕਾ ਡੀ. 1 ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਕੋਈ ਮਾਅਨੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸੇਧ ਕੀ ਸੀ। 19 ਮਈ 1947 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਗੋਪੀ ਰਾਮ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਜੋ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਨੇ ਦੂਜੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਰਕੇ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਹਦਾਇਤ ਦੇ ਇੱਕ ਸੋਧਿਆ ਮੁਦਈ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਅਤੇ ਲੀਗਲ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਧਾਰਾਵਾਂ 13 ਅਤੇ 14 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ। 14 ਨਵੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਦੇ ਬਿਆਨ 'ਤੇ ਦਸਤਖਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਇੱਕ ਹੋਰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਕਿ ਸੇਧੇ ਹੋਏ ਮੁਦਈ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸ਼ਬਦ ਗਾਹਕ ਦੀਆਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਦਰਜ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਨੇ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਜੋ ਬਿਨਾਂ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਅਤੇ 2 ਦਸੰਬਰ, 1947 ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਛੁੱਠਾ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ।

ਮੁਦਈ ਲੋਕ ਰਾਮ ਜੋ ਕਿ ਜ਼ੀਰਾ ਦਾ ਐਡਵੋਕੇਟ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਮੁਕੱਦਮੇ ਨੂੰ ਹਰਜਾਨੇ ਵਜੋਂ 1,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਲੈ ਕੇ ਆਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਬਦਨੀਤੀ ਨਾਲ ਕਾਰਵਾਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਲੋਕ ਰਾਮ ਉਰਫ਼ ਬਦਨਾਮ ਸਨ, ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਉਸ ਨੂੰ ਬਹੁਤ ਵੱਡਾ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਸਾਖ ਅਤੇ ਸਮੇਂ ਦੇ ਨੁਕਸਾਨ ਦਾ ਸੌਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਬਚਾਅ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਪੈਸਾ ਖਰਚ ਕਰਨਾ ਪਿਆ ਸੀ

ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਮੁੱਖ ਬਚਾਅ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਬਿਆਨ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸਨ ਅਤੇ ਬਦਨਾਮੀ ਦੇ ਕਾਰਨ ਹਰਜਾਨੇ ਲਈ ਕੋਈ ਮੁਕੱਦਮਾ ਬਰਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਦੋਸ਼ ਸਹੀ ਹਨ ਅਤੇ ਮੁਦਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਮੁਦਾਲਾ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਛੂਠੇ ਅਤੇ ਅਪਮਾਨਜਨਕ ਸਨ ਅਤੇ ਕੋਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਹੇਠਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ 500 ਰੁਪਏ ਦੇ ਹਰਜਾਨੇ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਧਾ ਕੇ 1,000 ਰੁਪਏ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਮੁਦਈ ਜੋ ਕਿ ਜ਼ੀਰਾ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਜਾਂ ਵਕੀਲ ਹੈ, ਉੱਤੇ ਸਭ ਤੋਂ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਾਏ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਰੋਧੀ ਧਿਰ ਨਾਲ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੀ ਤਰਫ਼ੋਂ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਮੁਦਈ ਅਤੇ ਬਿਆਨਾਂ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਜੋ

ਅਣਅਧਿਕਾਰਤ ਸਨ, ਅਤੇ ਹਦਾਇਤਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਨ। ਬਾਰ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਵਿਰੁੱਧ ਉਸ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਓਨੇ ਹੀ ਗੰਭੀਰ ਹਨ, ਜਿੰਨੇ ਕਿ ਕਿਸੇ ਪੇਸ਼ੇ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਵੀ ਦੇਸ਼ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਮਾਮਲਾ ਵਿਚਾਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਦਲੀਲ ਦੀ ਸਥਿਰਤਾ ਨੂੰ ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਘੋਖਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਪਰਸ਼ਾਦ ਖੇਸਲਾ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨੋਟਿਸ।

ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਕੁਝ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲਾ ਸੀ, ਮੈਂ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰਨ ਲਈ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਅਤੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਲਈ ਸ਼੍ਰੀ ਰਾਮ ਪਰਸ਼ਾਦ ਖੇਸਲਾ ਦੇਵਾਂ ਨੇ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੇਰੀ ਬਹੁਤ ਮਦਦ ਕੀਤੀ ਹੈ।

ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਦਾ ਕੇਸ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਹੇਠਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ, ਕਿ ਉਹ ਸੱਚਾ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਦੀ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਾ ਹੁੰਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਆਉਣ ਦਾ ਉੱਦਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਬਾਰ ਦੇ ਮੈਂਬਰਾਂ ਦੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਨੋਟਿਸ।

ਉਸਨੇ ਗੋਵਿੰਦ ਬਨਾਮ ਗੰਗਾਧਰ, (1) ਵਿੱਚ ਬੰਬਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੇ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਅਜਿਹੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਦਮ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇੱਕ ਹਲਫਨਾਮੇ ਦੁਆਰਾ ਸਮਰਥਤ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਦੇਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਦਮ ਹੈ ਅਤੇ ਇੰਗਲੈਂਡ ਦੇ ਹੈਲਸਬਰੀਜ਼ ਲਾਅਜ਼, ਹੈਲਸਾਮ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਵੋਲ. 20, ਪੀ. 465, ਪੈਰਾ 564—

“ਅਧਿਕਾਰ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਨਾਲ ਹੀ ਜੁੜਿਆ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਨਾਲ ਜੁੜਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕਦਮ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਵਕੀਲ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਮੁਵੱਕਿਲ ਦੇ ਵਿਚਕਾਰ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇ 'ਤੇ ਪਾਸ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਅਤੇ ਸੰਚਾਰਾਂ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ ਜਿਸ 'ਤੇ ਗਾਹਕ ਨੇ ਵਕੀਲ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੋ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ।”

ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ. ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਉੱਚ ਅਦਾਲਤ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਥਿਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਕਾਗਜ਼ ਪੱਤਰ ਬਾਰ ਕੌਂਸਲ ਨੂੰ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਸੀ, ਪਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਅਰਜ਼ੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਜੋ ਤਸਵੀਰ ਵਿੱਚ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੇ। ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਨੇ ਫਿਰ ਵੱਟੱਪਾ ਕੇਨੇ ਬਨਾਮ ਮੁਬੁਕਰੱਪਨ, (1) ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੁਦਈ ਵਿਰੁੱਧ ਕੁਝ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਪਿੰਡ ਦੇ ਮੈਜਿਸਟਰੇਟ ਨੂੰ ਕੀਤੀ ਜੁਬਾਨੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਜੋ ਜਾਂਚ ਵਿੱਚ ਝੂਠੀ ਪਾਈ ਗਈ ਸੀ। ਖਤਰਨਾਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਲਈ ਹਰਜਾਨੇ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾ ਆਧਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਨਾ। ਪੰਨਾ 539 'ਤੇ ਅਬਦੁਰ ਰਹਿਮਾਨ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਬੇਸ਼ੱਕ ਮਾਨਹਾਨੀ ਕਾਰਵਾਈਯੋਗ ਗਲਤੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਹੈ ਪਰ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ਾਂ ਨੂੰ ਸਬੂਤ ਵਜੋਂ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇ ਉਹ ਕਿਸੇ ਮੌਕੇ 'ਤੇ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ ਜੋ 49 ਮੈਡ ਵਿਚ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੋਣ ਲਈ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। 315 ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਸਿਰਫ ਇਸ ਕਾਰਨ ਕਰਕੇ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ

ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਫਿਰ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਮਾਧਬ ਚੰਦਰ ਬਨਾਮ ਨਿਮੇਦ ਚੰਦਰ, (2) ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਮਾਣਹਾਨੀ ਦੇ ਕੇਸਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਦਨਾਮੀ ਜਾਂ ਨਿੰਦਿਆ ਝੂਠ ਲਈ ਕੋਈ ਕਾਰਵਾਈ ਨਹੀਂ, ਚਾਹੇ ਉਸ ਵਿਰੁੱਧ ਜੱਜ, ਵਕੀਲ, ਗਵਾਹ ਜਾਂ ਧਿਰਾਂ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਲਿਖੇ ਜਾਂ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸ਼ਬਦਾਂ ਲਈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਬਿਨਾਂ ਕਿਸੇ ਜਾਇਜ਼ ਜਾਂ ਬਹਾਨੇ, ਅਤੇ ਨਿੱਜੀ ਮਾੜੀ ਇੱਛਾ ਨਾਲ ਲਿਖੇ ਜਾਂ ਬੋਲੇ ਗਏ ਸਨ, ਪਰ ਉਹ ਕੇਸ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਝਗੜਿਆਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕੇਸਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਾਲੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਸੀ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਸੰਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਲਾਗੂ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਮਾਮਲਾ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਲੈਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਓਜਰਸ ਆਨ ਲਿਬਲ ਐਂਡ ਸਲੈਂਡਰ, 6ਵੇਂ ਐਡੀਸ਼ਨ, ਪੰਨਾ 195 ਦੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿੱਥੇ ਕਾਨੂੰਨ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੈ-

ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸਾਰੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਾਰੇ ਸਬੂਤਾਂ ਨਾਲ ਵੀ ਜੁੜਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਉਪ-ਨਿਯਮ, ਭਾਵੇਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਦਾਲਤ ਨਹੀਂ, ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦਾ ਹੈ - ਜਿਸਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨੀ

ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਅਤੇ ਸਥਿਤੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਪਾਰਟੀਆਂ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੁੰਦੀਆਂ ਹਨ। ਸਾਰੇ ਮੁਢਲੇ ਕਦਮ ਜੋ ਅਜਿਹੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਤੇ ਵਾਜਬ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹਨ, ਵੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹਨ।

ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਨਿਰਮਾਤਾ ਦਾ ਇਮਾਨਦਾਰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਕ ਸਾਲੀਸਿਟਰ ਦਾ ਕੇਸ ਜੋ ਬਿੰਦੂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਲਿਲੀ ਬਨਾਮ ਰੇਨੀ (2)। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਕੀਲ ਦੇ ਖਿਲਾਫ਼ ਕਥਿਤ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੇ ਨਾਲ ਉਸਦੇ ਪੇਸ਼ੇਵਰ ਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਦਾ ਪੱਤਰ ਸਾਲੀਸਿਟਰਜ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਇਨਕਾਰਪੋਰੇਟਿਡ ਲਾਅ ਸੋਸਾਇਟੀ ਦੇ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। .

ਮੈਂ ਹੁਣ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਜੇਨੇਰ ਬਨਾਮ ਡੋਲਮੇਗੋ (1) ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹਾਂ ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਨਾਥ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਵਿਅਕਤੀ ਇਮਾਨਦਾਰ ਅਤੇ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਾਣਹਾਨੀ ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸੰਬੰਧਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਉਚਿਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਤਾਂ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਤੋਂ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸਦਾ ਇਹ ਹੱਕਦਾਰ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਡਾਕਟਰ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਸੁਪਰਡੈਂਟ ਮੈਡੀਕਲ ਅਫਸਰ ਨੂੰ ਭੇਜਣ ਦੀ ਬਜਾਏ ਥਾਣੇਦਾਰ ਦੇ ਥਾਣੇਦਾਰ ਨੂੰ ਭੇਜ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਅਪੀਲ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਦਾ ਮੁੜ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨ ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਦਾ ਜਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਪ੍ਰਤੀ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਨੂੰ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸੰਚਾਰ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦੀ ਡਿਊਟੀ ਜਾਂ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਚਾਅ ਪੱਖ ਕਿ ਇਸ ਮੌਕੇ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਬਣਾਉਂਦਾ। ਕਰਤੱਵ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਮੌਜੂਦ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਮੁਦਾਲੇ ਲਈ ਇਮਾਨਦਾਰੀ ਨਾਲ ਇਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕਰਨਾ ਕਾਫ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਕਰਤੱਵ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਮੌਜੂਦ ਹੈ। ਦੁਬਾਰਾ ਫਿਰ, ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੇ ਵਾਜਬ ਜਾਂ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਤੌਰ 'ਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਿਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨਾਲ ਉਸਨੇ ਸੰਚਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ, ਉਸ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ। ਜੇ ਅਜਿਹੇ ਵਿਅਕਤੀ ਕੋਲ, ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਫਰਜ਼ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਓਜਰਜ਼ ਆਨ ਲਿਬਲ ਐਂਡ ਸਲੈਂਡਰ, ਪੰਨਾ 207, ਅਤੇ ਹੇਬਡਿਚ ਬਨਾਮ ਮੈਕਲਵੈਨਟ, (2) ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਹੈਰੀਸਨ ਬਨਾਮ ਬੁਸ਼ (3) ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਭਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੇਸ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉੱਥੇ ਸੰਚਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇ-ਵਸਤੂ 'ਤੇ ਸੱਚਾ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਸੰਚਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਪਾਰਟੀ ਦੀ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਲਈ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਸੰਬੰਧਿਤ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਡਿਊਟੀ ਸੀ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੁਲੈਕਟਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਹੇਠ ਪੁਲਿਸ ਪਾਟਿਲ ਦੇ ਵਿਵਹਾਰ ਦੀ ਮੁੱਢਲੀ ਜਾਂਚ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਇੱਕ ਮਹਿਲਕਾਰੀ ਨਾ ਤਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਹੈਸੀਅਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਨਾ ਹੀ ਕਿਸੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮਹਿਲਕਾਰੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ

ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਬੂਤ ਬਿਲਕੁਲ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਅਤੇ ਯੋਗਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਬਚਾਓ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸਹਾਇਤਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜਦੋਂ ਬਿਆਨ ਖਤਰਨਾਕ ਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਦੇਖੋ ਗੰਗਾਪ-ਪਗੋਂਦਾ ਬਨਾਮ ਬਸਯ (1)।

ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਮੁੱਢਲੀ ਜਾਂਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਉਸ ਕੋਲ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਕਾਨੂੰਨੀ ਪ੍ਰੈਕਟੀਸ਼ਨਰਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਸ਼ਿਕਾਇਤਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਅਧਿਆਇ 6-C, ਭਾਗ V, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਇਸ ਲਈ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਮੌਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਕਿਸੇ ਹਿੱਤ ਦੀ ਸੁਰੱਖਿਆ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ਨਿਭਾਉਣਾ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ DW. 1. ਉਸਨੇ ਦਰਖਾਸਤ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਕੀਤੀਆਂ ਸੇਧਾਂ ਦਾ ਉਸਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰਭਾਵ ਨਾ ਪਵੇ ਅਤੇ ਇਹ ਨੋਟ ਕਰਨਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਡਿਸਐਫਐਨਸੀਐਫ ਜੱਜ ਨੇ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਇਆ ਕਿ ਮੁਦਈ ਦੁਆਰਾ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਝੂਠੇ ਸਨ।

ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਹ ਮੰਨਾਂਗਾ ਕਿ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੀ ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਦਿਲਚਸਪੀ ਜਾਂ ਫਰਜ਼ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਸਨੇ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ, ਜਿਸ ਕੋਲ ਉਸਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ 'ਤੇ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸੱਚਾ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਹੀ ਉਚਿਤ ਵਿਅਕਤੀ ਹੈ ਜਿਸ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਜੇਕਰ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ, ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਡਿਊਟੀ ਜਾਂ ਦਿਲਚਸਪੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ। ਇਸ ਲਈ, ਮੈਂ ਇਸ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਖਰਚਿਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਰਜ ਕਰਾਂਗਾ।

ਡੀਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁੱਕਦੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਸਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਹਰਪ੍ਰੀਤ ਕੌਰ , ਅਨੁਵਾਦਕ, ਸ਼੍ਰੀ ਨਵਲ ਕੁਮਾਰ ਐਡੀ. ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਤੇ ਸੈਸ਼ਨ ਜੱਜ, ਫਿਰੋਜ਼ਪੁਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ।